

POSTANOWIENIE

Dnia 25 czerwca 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Agnieszka Piotrowska

w sprawie z powództwa "T" Przedsiębiorstwa Handlowego sp. z o.o.
w D.

przeciwko „A” sp. z o.o. w P.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 25 czerwca 2018 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w W.

z dnia 18 września 2017 r., sygn. akt I ACa [...] /17,

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) zasądza od powoda na rzecz pozwanego koszty postępowania kasacyjnego w kwocie 2700 (dwa tysiące siedemset) zł.**

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną powoda od wyroku Sądu Apelacyjnego w W. z dnia 18 września 2017 r., należy podnieść, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia przysługującym od prawomocnych orzeczeń sądu drugiej instancji, służącym ochronie interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i stosowania prawa, wkład Sądu Najwyższego w rozwój prawa i jurysprudencji oraz eliminowanie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu nieważnym lub orzeczeń oczywiście niezgodnych z prawem. Stosownie do 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w razie wykazania przez stronę, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Z punktu widzenia funkcji oraz założeń skargi kasacyjnej jako nadzwyczajnego środka zaskarżenia, rolą „przedsądu” jest wstępna selekcja skarg pod kątem spełniania wymienionych wyżej kryteriów (przyczyn kasacyjnych) kwalifikujących skargę do jej przedstawienia Sądowi Najwyższemu w celu merytorycznego rozpoznania.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, skarżący powód powołał się na oczywistą zasadność skargi, odwołując się do uzasadnienia obu podstaw kasacyjnych i argumentując, że Sąd Apelacyjny dopuścił się oczywistego naruszenia normy wynikającej z art. 20 ustawy z dnia 16 kwietnia 1993 r. o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji (tekst jedn. Dz. U. z 2018 r., poz. 419 – dalej: „u.z.n.k.”) przez błędne przyjęcie, że trzyletni termin przedawnienia roszczeń o zwrot kwot dochodzonych z tytułu deliktu popełnionego przez pozwanego biegnie od każdorazowego naruszenia, wyznaczanego datą pobrania przez pozwanego niedozwolonej opłaty, o której mowa w art. 15 ust. 1 pkt 4 u.z.n.k., podczas gdy zdaniem skarżącego, datą początkową biegu trzyletniego terminu przedawnienia roszczenia jest dzień, w którym powód dowiedział się o szkodzie i osobie zobowiązanej do jej naprawienia, to jest dzień 7 lipca 2011 r., stanowiący

datę wystosowanego przez powoda wezwania pozwanego do zapłaty kwoty dochodzonej pozwem.

Oparcie wniosku na przesłance oczywistej zasadności skargi wymaga wykazania przez skarżącego niewątpliwej, widocznej na pierwszy rzut oka (*prima facie*) bez konieczności pogłębionej analizy zaskarżonego orzeczenia, sprzeczności przyjętej przez Sąd drugiej instancji wykładni lub zastosowania prawa materialnego lub procesowego z brzmieniem przepisów lub powszechnie przyjętymi regułami interpretacji, czego skarżący nie wykazał (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, niepubl., z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, niepubl., z dnia 9 maja 2008 r., II PK 11/08, niepubl., z dnia 21 maja 2008 r., I UK 11/08, niepubl. oraz z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, niepubl.). W świetle art. 20 u.z.n.k., bieg przedawnienia szkody majątkowej związanej z każdą nienależnie pobraną opłatą (każdym naruszeniem) rozpoczyna się z chwilą, gdy poszkodowany przedsiębiorca poweźmie wiedzę o szkodzie, popełnieniu przeciwko niemu czynu nieuczciwej konkurencji, o osobie sprawcy oraz związku przyczynowym pomiędzy działaniem sprawcy a szkodą. Chwilą tą jest moment pobrania od powoda takiej opłaty przez pozwanego; od tego momentu powód ma świadomość uszczerplenia jego majątku. Skarżący nie wykazał ponadto oczywistej, widocznej *prima vista*, wadliwości zaskarżonego orzeczenia co do określenia przez Sąd drugiej instancji zakresu oddziaływania złożonego przez powoda wezwania pozwanego do próby ugodowej na bieg przedawnienie roszczeń sformułowanych w pozwie.

W tym stanie rzeczy orzeczono, jak w sentencji. O kosztach postępowania kasacyjnego na rzecz pozwanego, który wniósł odpowiedź na skargę kasacyjną, orzeczono na podstawie art. 98 i art. 99 w związku z art. 108 w związku z art. 398²¹ i 391 § 1 k.p.c.

at